

Sygn. akt V W 31/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku V Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Węgorzewie

w składzie:

Przewodniczący SSR Lidia Merska

Protokolant Marta Kornacka

w obecności oskarżyciela publicznego st. sierż. A. C.

oskarżyciela posiłkowego L. W.

po rozpoznaniu w dniach 13 maja 2016 r., 10 czerwca 2016 r., 19 lipca 2016r., 20 września 2016 r., 11 października 2016 r., 8 listopada 2016 r. na rozprawie

sprawy przeciwko **J. D.**

synowi W. i Z. z d. B.

ur. (...) w W.

obwinionego o to, że: **I.** W dniu 23 grudnia 2015 roku w miejscowości P. przy ulicy (...) z terenu piwnicy przynależącej do mieszkania (...) dokonał przywłaszczenia butelek z zawartością nalewek, powodując straty w wysokości 200 zł, działając na szkodę L. W.

tj. o czyn z art. 119 § 1 kw

II. W dniu 23 grudnia 2015 roku około godziny 8:29 przy ul. (...) w miejscowości P. zakłócił spokój i porządek publiczny w ten sposób, że awanturował się z pracownikami Urzędu Gminy

tj. o czyn z art. 51 § 1 kw

1. Obwinionego **J. D.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie II wniosku i za to na podstawie art. 51§1 kw w zw. z art. 24§1 kw skazuje go na karę grzywny w wysokości 300,00 (trzysta) złotych.
2. Obwinionego J. D. uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I.
3. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata L. R. kwotę 398,52 (trzysta dziewięćdziesiąt osiem 52/100) złotych tytułem wynagrodzenia, a kwota ta zawiera stawkę podatku VAT.
4. Na podstawie art. 119 kpw w zw. z art. 624§1 kpk zwalnia obwinionego od obowiązku ponoszenia kosztów postępowania w sprawie i przejmuje je na rachunek Skarbu Państwa w zakresie II zarzut, zaś na podstawie art. 118§2kpw w zakresie I zarzutu koszty postępowania przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt V W 31/16

UZASADNIENIE

W 2015r J. D. wspólnie z żoną M. D. i dziećmi mieszkał wspólnie z teściem L. W. i szwagrem A. W. w mieszkaniu, w P.. Pomiędzy małżonkami D. a L. W. od pewnego czasu już wcześniej przed 2015r trwał konflikt. W dniu 19.04.2015r w KPP w W. założono Niebieską Kartę albowiem zaistniało podejrzenie iż J. D. i M. D. stosują przemoc wobec L. W.. Karta ta została założona w związku z interwencją z dnia 16.04.2015r przez pracownika GOPS P. dotyczącą stosowania przemocy wobec L. W.. Karta została przekazana do Gminnego Ośrodka Pomocy w P., gdzie podjęto prace grupy roboczej w dniu 24.04.2015r. W dniu 5.05.2015r odbyło się spotkanie członków grupy roboczej i L. W.. Na dzień 12.05.2015r wezwano J. i M. D. na spotkanie grupy roboczej. Na spotkanie to małżonkowie D. stawili się, odbyło się ono w nerwowej atmosferze. Państwo D. nie odpowiadali na żadne pytania członków grupy, nie podpisali listy obecności i odmówili wypełnienia dalszych dokumentów procedury Niebieskiej Karty. Zespół (...) podjął decyzję o przesłaniu całej dokumentacji do Prokuratury Rejonowej w G., o czym poinformował małżonków D. w maju 2015r. Pracownicy GOPS, dzielnicowy A. G. w dalszym ciągu podejmowali czynności w zakresie procedury Niebieskiej Karty – sprawdzali stan bezpieczeństwa osoby, co do której istnieje podejrzenie, że jest dotknięta przemocą w rodzinie oraz zachowania osób podejrzanych o stosowanie przemocy w rodzinie. Podczas każdej z wizyt małżonkowie D. kwestionowali zasadność prowadzenia procedury Niebieskiej Karty, twierdząc iż podejmowane czynności są bezpodstawne. Z każdej z tych wizyt sporządzana była notatka urzędowa zawierająca informacje o jej przebiegu. Na dzień 30.12.2015r małżonkowie D. zostali wezwani na spotkanie grupy roboczej w Urzędzie Gminy w P..

W dniu 23.12.2015r J. D. około godziny 8.30 przyniósł do Urzędu Gminy P. kosz wiklinowy oraz worek wypełniony butelkami wraz z zawartością różnych płynów. Wszedł on do pokoju, w który pracowały L. M. i J. B., a zaraz za nim wszedł wójt gminy B. M.. Pracownica zapytała J. D. co to za rzeczy. J. D. powiedział, że dnia poprzedniego L. W. napił się alkoholu i wszczął awanturę. Natomiast on przyniósł do urzędu dowody – butelki wypełnione alkoholem, nalewkami, których właścicielem jest L. W.. Przyniósł je jako dowód na to, że jego teść jest alkoholikiem i to on wszczyna awantury. J. D. zaczął wyjmować butelki, cały czas twierdząc iż są to dowody w sprawie, a on je tylko przyniósł. Wójt – B. M. kilkakrotnie prosił J. D. aby zabrał te rzeczy, tłumaczył iż od zbierania dowodów jest policja i prokuratura, a nie urząd gminy. Wójt obawiał się o bezpieczeństwo swoich pracowników, nie wiedział co jest w butelkach, jakiego rodzaju ciecz. Było to w okresie gdzie doszło do ataków na pracowników samorządowych w Polsce. J. D. w ogóle nie reagował na prośby o zabranie butelek, tylko w dalszym ciągu je wyciągał, twierdził iż niesłusznie została założona (...), że to jego teść jest alkoholikiem i sprawcą awantur, a alkohol, który przyniósł jest na to dowodem. Pracownicy uprzedzali go, że jeśli nie zabierze tych przedmiotów, to wezwą policję. J. D. dalej był nieustępliwy, nie reagował na polecenia zabrania butelek, więc wójt polecił wezwać policję. J. D. poczekał na przyjazd policji na korytarzy, zaś przywiezione butelki oddał koledze – J. S., który zawiózł je z powrotem do miejsca zamieszkania L. W..

Na interwencję przyjechał patrol policji w składzie – (...) i M. F..

Obecnie w V Zamiejscowym Wydziale Karnym toczy się postępowanie przeciwko małżonkom D. m.in. za czyn z art. 207§1kk, gdzie pokrzywdzonym jest L. W..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: akt (...) k. 97, zeznań świadków – T. S. k. 74, B. M. k. 75, L. W. k. 74v – 75, J. B. k. 76, M. F. k. 100v – 101, A. G. k. 101 – 102, J. S. k. 102, M. D. k. 102v – 103, odpis aktu oskarżenia k. 119, nagrań odtworzonych na rozprawach k. 125 i 134 – 135, a także wyjaśnień obwinionego k. 73v – 74.

Oskarżony J. D. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, z tym że nie kwestionował przebiegu zdarzeń z dnia 23.12.2015r w Urzędzie Gminy P.. Co więcej przedstawił nagrania obrazu i dźwięku z wizyty w UG. Jest to relacja obiektywna, zarejestrowana przez obwinionego, która w sposób dokładny przedstawia przebieg wydarzeń. Relacja ta jest zgodna z zeznaniami wszystkich świadków uczestniczących w tych wydarzeniach i potwierdza wiarygodność ich zeznań. Stan faktyczny w tej sprawie jest bezsporny, w zakresie zachowań obwinionego oraz działań podjętych w ramach ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie z dnia 29.07.2005r (Dz. u. z 2015r poz. 1390). Bezsporne jest również to, że małżonkowie D. kwestionowali zasadność prowadzenia procedury Niebieskiej Karty. Sąd dał wiarę zeznaniom wszystkich świadków, ponieważ zostały one potwierdzone treścią nagrań przedstawionych przez obwinionego.

Kwestią sporną jest natomiast ocena zachowań obwinionego w świetle art. 51 kw w dniu 23.12.2015r na terenie Urzędu Gminy w P.. Rozgoryczenie obwinionego odnośnie tego, że jest wobec niego i jego żony prowadzona procedura Niebieskiej Karty, nie może usprawiedliwiać tego rodzaju zachowań. Pomimo spokojnego i rzetelnego tłumaczenia ze strony pracowników urzędu odnośnie tego, że nie mogą przyjąć żadnych dowodów rzeczowych, że tylko policja i prokuratura może je przyjmować, obwiniony nie reagował zupełnie na te argumenty. Pozostawał niewzruszony w swoim zachowaniu i działaniu, nie reagował na żadne prośby, polecenia, mimo uprzedzeń iż zostanie wezwana policja. Wójt zwracał mu uwagę, że to zachowanie zakłóca pracę urzędników, że oni nie są osobami powołanymi do gromadzenia jakichkolwiek dowodów rzeczowych. Nie można również pozostać w oderwaniu od troski wójta o bezpieczeństwo jego pracowników, w sytuacji gdy w przychodzi petent wraz z dużą ilością opakowań szklanych z zawartością cieczy, niewiadomego źródła pochodzenia. Podkreślić należy, iż obwiniony J. D. w ogóle nie reagował na kierowane pod jego adresem kolejne prośby o zabranie butelek, dopiero zrobił to po tym, kiedy dowiedział się iż będzie wezwana policja. Obwiniony przynosząc te butelki do miejsca publicznego, miejsca gdzie pracują osoby, których zadaniem jest jedynie monitorowanie sytuacji domowej, ewidentnie zakłócił jego pracę, spokój i porządek w miejscu publicznym. Nie reagował na zwracane mu uwagi, na wydawane wobec niego polecenia, był stanowczy w swoim zachowaniu. Nie przyjmował do wiadomości żadnych argumentów, żadnych poleceń i próśb.

Zdaniem Sądu obwiniony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu z winy umyślnej, w zamiarze bezpośrednim. Doskonale zdawał sobie sprawę z tego jak się zachowuje on sam w miejscu publicznym, w urzędzie gminy wzbudził sensację swoim zachowaniem. Jego zachowanie nie było zachowaniem akceptowalnym społecznie, do tego w miejscu publicznym, dostępnym dla bliżej nieokreślonej ilości osób. Jego napastliwość i nieustępliwość w stawianiu żądania pozostawienia dowodów rzeczowych, świadczą o przemyślanym i konsekwentnym jego zachowaniu. Nie sposób przyjąć, iż obwiniony był bezsilny wobec zachowania swojego teścia, skoro utrwał jego postępowanie nagrywając go. Tylko, że nie nagrał jego zachowania z dnia 22.12.2015r kiedy, jak twierdził był on nietrzeźwy i awanturował się, nie wezwał także policji na interwencję.

Obwiniony w dniu 23.12.2015r na terenie Urzędu Gminy w P. uparcie domagał się czegoś, co nie było możliwe do zrealizowania, ciągle przekonywał do swoich racji, a do tego wniósł tam przedmioty, które wójt ocenił jako niebezpieczne. Nie reagował na prośby wójta o zabranie tych rzeczy, na kilkakrotnie kierowane do niego polecenia. Samo posiadanie alkoholu nie świadczy o tym, że jego właściciel jest alkoholikiem i się awanturuje z rodziną.

Odpowiedzialność z art. 51§1kw ponosi ten, kto krzykiem, hałasem, alarmem lub innym wybrykiem zakłóca spokój, porządek publiczny, spoczynek nocny albo wywołuje zgorzenie w miejscu publicznym, podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny. Poprzez zachowanie wymienione przykładowo w dyspozycji art. 51 § 1 należy rozumieć: krzyk jako wydawanie dźwięków zawierających pewną określoną treść lub też dźwięki nieartykułowane, czyli całkowicie jej pozbawione, np. wrzask; hałas jako nieskoordynowane głośne dźwięki, stuki, trzaski, czyli wrzawa, zgiełk, harmider, rumor albo też głośna zakłócająca spokój kłótnia; alarm jako znak, sygnał zawiadamiający o grożącym niebezpieczeństwie wzywający do gotowości czy też określonego działania. Natomiast jako inny wybryk możemy w tym przypadku potraktować np. rozsypanie czy też rozpylenie substancji drażniących lub cuchnących w szkole, tramwaju, klatce schodowej czy innym miejscu publicznym, nieuzasadnione rozpychanie klientów w sklepie, czy też głośne śpiewanie nieprzyzwoitych przyspiewek itp. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 2 grudnia 1992 r., III KRN 189/92 (LEX nr 162227) stwierdził, że wybryk to zachowanie, jakiego wśród konkretnych okoliczności, czasu, miejsca i otoczenia, ze względu na przyjęte zwyczajowo normy ludzkiego współżycia nie należało się spodziewać, które zatem wywołuje powszechne negatywne oceny społeczne i uczucie odrazy, gniewu i oburzenia. Wybryk charakteryzuje się więc ostrą sprzecznością z powszechnie akceptowanymi normami zachowania się. A contrario nie może być uznany za wybryk czyn, który nie tylko nie koliduje w rażący sposób z obowiązującymi w określonym kontekście sytuacjami, normami zachowania, ale wręcz wzbudza - w odbiorze powszechnym - oceny akceptacji, choćby milczącej zgody, aprobaty, podziwu lub uznania.

Wykroczenia określone w treści art. 51 zarówno w postaci podstawowej (§ 1), jak i kwalifikowanej (§ 2) można popełnić jedynie umyślnie. Potwierdza to Sąd Najwyższy w swoim wyroku z dnia 30 września 2002 r., III KKN 327/2002

(LEX nr 55571) stwierdzając, że istota wybryku spenalizowanego w art. 51 § 1 k.w. uzależniona jest od szczególnych znamion strony podmiotowej, charakteryzującej się umyślnym okazaniem przez sprawcę lekceważenia dla norm zachowania się. Jako, że wykroczenia z art. 51 k.w. są znamienne skutkiem (wykroczenie materialne), należy brać tu pod uwagę zarówno umyślność zachowania się sprawcy, które zawsze jest umyślne, jak i umyślność wywołanego tym działaniem skutku, który może już być objęty zarówno umyślnością, jak i nieumyślnością - Komentarz do art.51 kodeksu wykroczeń (Dz.U.10.46.275), [w:] T. Grzegorzczak, W. Jankowski, M. Zbrojewska, Kodeks wykroczeń. Komentarz, LEX, 2010. Z cytowanego przepisu jednoznacznie wynika, iż czyn z art. 51§1kw związany jest z osobą sprawcy, jego zamiarem i zachowaniem o określonych znamionach.

Należy zauważyć, że obwiniony doskonale zdawał sobie sprawę z tego, jak się zachowuje w miejscu publicznym i nie zważał na reakcję otoczenia, nie wykonywał kierowanych do niego poleceń, a nawet w ogóle nie przyjmował do wiadomości przedstawionych mu argumentów.

Wymierzając obwinionemu karę grzywny Sąd miał na uwadze to, że obwiniony nie był dotychczas karany za wykroczenia, pracuje jako żołnierz zawodowy. W ocenie Sądu wymierzona kara grzywny w kwocie 300,00 złotych skutecznie powstrzyma obwinionego przed kolejnym tego typu zachowaniem, będzie szanował normy zachowania obowiązujące w społeczeństwie. Orzeczona kara nie jest karą niską, ale zdaniem Sądu powinna uwzględniać stopień społecznej szkodliwości czynu, nagannego zachowania obwinionego. Kara stanowi reakcję na zachowanie sprawcy, ocenę jego stosunku do popełnionego czynu, zachowania w późniejszym okresie. Zaznaczyć należy, że obwiniony nie okazał żadnej skruchy.

Sąd zasądził stosowane wynagrodzenia na rzecz pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego ustanowionego z urzędu.

Sąd zwolnił obwinionego od obowiązku ponoszenia kosztów postępowania albowiem ma on na utrzymaniu dwoje dzieci oraz niepracującą żonę, zaś w zakresie uniewinnienia koszty postępowania przejął na rachunek Skarbu Państwa.